

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného, soudce Martina Bobáka a soudkyně Karly Cháberové ve věci

žalobkyně

RegioJet a.s., IČO: 28333187
sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno
zast. advokátem JUDr. Ondřejem Doležalem
sídlem Koliště 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Plk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

za účasti

I. Správa železnic, státní organizace, IČO: 70994234
sídlem Dlážděná 7, 110 00 Praha 1

II. České dráhy, a.s., IČO: 70994226
sídlem nábreží L. Svobody 1222, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, č. j. UOOU-02189/20-8,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2020, č. j. UOOU-02189/20-8, a rozhodnutí Správy železnic, státní organizace, ze dne 2. 11. 2020, sp. zn. 75009/2020-SŽ-GŘ-O25, se ruší.
- II. Správě železnic, státní organizaci, se nařizuje, aby do patnácti dnů od právní moci rozsudku poskytla žalobkyni následující informace:
 - a) textové znění bodu 1.10. smlouvy ze dne 24. 6. 2016 mezi Českými drahami, a.s., a Správou železnic, státní organizací, o úpravě právních poměrů nosičů informačních systémů,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- b) přílohu č. 1 smlouvy ze dne 24. 6. 2016 mezi Českými drahami, a.s., a Správou železnic, státní organizací, o úpravě právních poměrů nosičů informačních systémů,
 - c) přílohu č. 2 smlouvy ze dne 24. 6. 2016 mezi Českými drahami, a.s., a Správou železnic, státní organizací, o úpravě právních poměrů nosičů informačních systémů.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 36 798 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, a to k rukám jejího zástupce JUDr. Ondřeje Doležala, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, který bude vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Městského soudu v Praze k rukám jejího zástupce JUDr. Ondřeje Doležala, advokáta.
- VI. Soud vyzývá zástupce žalobkyně JUDr. Ondřeje Doležala, advokáta, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení tohoto rozsudku sdělil číslo bankovního účtu, na který má být vrácen zaplacený soudní poplatek.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Správy železnic ze dne 2. 11. 2020, sp. zn. 75009/2020-SŽ-GR-O25, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace. Klíčovým pro vyřešení této kauzy je posoudit, zda společnost České dráhy, a.s. (**České dráhy**), dostatečně zajistila ochranu jí tvrzeného obchodního tajemství, které by pak povinný orgán nemohl poskytnout k následné žádosti žalobkyně o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (**zákon č. 106/1999 Sb.**).
2. Žalobkyně požádala dne 3. 4. 2020 Správu železnic, státní organizaci (**povinný orgán**), o poskytnutí smlouvy ze dne 24. 6. 2016 o úpravě právních poměrů nosičů informačních systémů uzavřenou mezi společností České dráhy a povinným subjektem. Předmětem smlouvy je úprava práv a povinností ohledně umístění a údržby nosičů informačních systémů (stojany a nástěnky) vlastněných Českými drahami v nemovitostech vlastněných povinným subjektem (vlaková nádraží a zastávky).
3. Povinný subjekt žalobkyni poskytl požadovanou smlouvu vyjma bodu 1.10. smlouvy, přílohy č. 1 a přílohy č. 2. Tyto odmítl poskytnout s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. Toto odmítavé rozhodnutí žalovaný zrušil pro nepřezkoumatelnost. Dle žalovaného nebylo z rozhodnutí zřejmé, na základě jakých skutečností povinný subjekt zjistil, že odmítnuté informace jsou obchodním tajemstvím. Povinný subjekt pak ještě dvakrát tuto spornou část informace odmítl poskytnout, a jeho částečně odmítací rozhodnutí žalovaný dvakrát zrušil.
4. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 2. 11. 2020, sp. zn. 75009/2020-SŽ-GR-O25 (**prvostupňové rozhodnutí**), tedy v pořadí již čtvrtým rozhodnutím, opět žádost žalobkyně o poskytnutí informací částečně odmítl, a to ve stejném rozsahu (bod 1.10. smlouvy a její přílohy č. 1 a č. 2). Uvedl, že České dráhy nadále trvají na tom, že tyto informace představují

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

obchodní tajemství. Povinný subjekt považoval argumentaci Českých drah za komplexní, ucelenou a dokládající důvodnost uvedených tvrzení stran existence zájmu na utajení částí smlouvy.

5. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 2. 11. 2020 odvolala. Žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví (**napadené rozhodnutí**) v pořadí již čtvrté odvolání v této věci zamítl. Povinný subjekt dle něj prokázal, že znalost, jakým způsobem jsou nosiče informačních systémů podle smlouvy a příloh konkrétně instalovány, provozovány, udržovány či jak se distribuují informační materiály pro tyto informační nosiče, splňuje všechny požadavky obchodního tajemství. Jde o dlouhodobou činnost Českých drah, jedná se o jejich know-how.
6. Žalovaný byl přesvědčen, že povinný subjekt poskytl maximum možných informací tak, aby byl naplněn čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V části, v níž povinný orgán odmítl poskytnout informace, jde o obchodní tajemství. Jsou naplněny veškeré definiční znaky obchodního tajemství stanovené v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; poskytnutí odepřených informací může ovlivnit hospodářský výsledek Českých drah.
7. K jednotlivým znakům obchodního tajemství žalovaný uvedl, že se jedná o unikátní informace, které zakládají lepší konkurenční postavení Českých drah na trhu. Jedná se o informace dostatečně určitelné, zcela jistě jsou schopné být převedeny na jiného účastníka v konkurenčním prostředí. Lze je ocenit. Nejsou známy ostatním konkurentům a České dráhy musely vynaložit určité úsilí na jejich vytvoření svou soustavnou dlouhodobou činností. Tyto informace nejsou běžně dostupné, o čemž ostatně svědčí sporná žádost žalobkyně. Jelikož jde o určitou strategii Českých drah, je zde nutno spatřovat souvislost s obchodním závodem. Jedná se o informace nezveřejňované, které České dráhy chrání i tím, že seznamovat se s nimi je oprávněn jen určitý okruh osob. Rozhodně nejde o informace, které by byly známy všem zaměstnancům Českých drah. Žalovaný je tedy přesvědčen, že všechny znaky obchodního tajemství byly v tomto případě naplněny. Povinný subjekt postupoval správně, pokud žádané informace v části neposkytl.

II.

Argumentace účastníků

8. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nezákonné z následujících důvodů.
 - 1) V řízení docházelo k obstrukcím povinného subjektu. Žalovaný opakovaně rušil prvostupňová rozhodnutí, přesto povinný subjekt část požadované informace setrvale odmítal poskytnout.
 - 2) České dráhy neoznačily spornou část smlouvy jako obchodní tajemství před podáním žádosti žalobkyně. Nemohou se tedy dovolávat následné ochrany obchodního tajemství.
 - 3) Nebyly naplněny všechny znaky obchodního tajemství. Správní orgány pouze opakovaly argumentaci převzatou z vyjádření Českých drah.
 - 4) Došlo k porušení práva na informace. Veřejný zájem spočívající v požadavku na účinnou kontrolu povinného subjektu převažuje nad ochranou práv Českých drah.
 - 5) Neposkytnutí sporných částí smlouvy je netransparentní. Ve svém důsledku ohrožuje spravedlivou hospodářskou soutěž.
9. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Povinný subjekt a České dráhy také navrhly, aby soud žalobu zamítl.
10. V replice žalobkyně setrvala na žalobě.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

**První rozsudek městského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu
a navazující vyjádření**

11. Městský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 14 A 38/2021-59 (**první rozsudek**). Žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud (NSS) tento rozsudek ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil rozsudkem ze dne 6. 3. 2023, č. j. 5 As 412/2021-42. První rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož městský soud komplexně nehodnotil, zda České dráhy prokázaly, že zajistily dostatečné utajení informací, které žalobkyně po povinném subjektu žádala. V tomto směru NSS poskytl městskému soudu podrobný návod, jak má k hodnocení žalobní námitky přistoupit (viz dále). Dále NSS vytkl městskému soudu, že neřešil ani námitku týkající se porušení hospodářské soutěže.
12. Městský soud následně poskytl jak stranám sporu, tak osobám zúčastněným na řízení prostor k vyjádření se k právnímu a skutkovému stavu věci po rozsudku 5 As 412/2021.
13. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 12. 4. 2023 setrvala na žalobě. Zejména upozornila, že soud se bude muset vyrovnat s otázkou, zda České dráhy před podáním žádosti o poskytnutí informací přijaly dostatečné kroky k utajení tvrzeného obchodního tajemství. Povinnost tvrdit a prokázat existenci obchodního tajemství stíhá České dráhy.
14. Naproti tomu České dráhy ve vyjádření z téhož dne poukázaly na to, že v roce 2016 nemusely žádané informace označit za obchodní tajemství. Tehdy České dráhy nebyly ani povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Proto tehdy nečinily konkrétní mimořádná opatření k ochraně obchodního tajemství. Zajišťující opatření, která přijaly, považují za dostačující, jelikož žalobkyně se navzdory žádosti, ke spornému obchodnímu tajemství nedostala. Žalobkyně neuvedla konkrétní tvrzení, která by svědčila pro závěr, že České dráhy označily spornou část informací jako obchodní tajemství až po podání žádosti o informace. České dráhy zdůrazňují, že smlouva nebyla veřejnosti dostupná, nebyla dostupná ani neohraňčenému okruhu jejích zaměstnanců. K této smlouvě měly přístup jen osoby, které potřebovaly znát její obsah, což představuje dostatečná opatření ochrany obchodního tajemství. Faktickými kroky byla veškerá vnitřně-bezpečnostní opatření smluvních stran spočívající v omezení přístupu ke skutečnostem tvořícím obchodní tajemství, tedy zajištění technické (trezory, kamerové systémy, alarmy, přístupová hesla), personální (omezení osob, které mají k obchodnímu tajemství přístup), případně i smluvní, obsahující povinnost mlčenlivosti osob, které mají k obchodnímu tajemství v rámci určité činnosti přístup. Právními kroky byly zejména pracovněprávní dokumenty (ustanovení v pracovních smlouvách, nebo ve vnitřních předpisech; to samé též ve vztahu např. ke statutárnímu orgánu). V doplnění vyjádření ze dne 19. 5. 2023 České dráhy krom jiného oznámily, že proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (k tomu viz body 28, 41 a 42 níže) podaly žalobu, která je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 A 17/2023.
15. České dráhy doplňují, že právo na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod nemůže být upřednostněno nad právem podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 téže Listiny. V další části vyjádření pak České dráhy již jen polemizovaly s judikaturou, kterou citoval NSS v rozsudku 5 As 412/2021.

IV.

Posouzení žaloby

16. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud opět přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. V této souvislosti soud věnoval zvláštní pozornost argumentaci, kterou do řízení vnesly osoby zúčastněné na řízení, a to v souladu s poselstvím rozsudku NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, č. 4346/2022 Sb. NSS. Jakkoli zde jde o kvalitativně odlišnou situaci oproti právě cit. rozsudku, jak České dráhy (subjekt chránící si své obchodní tajemství), tak Správa železnic (povinný subjekt), dostaly v tomto řízení náležitý procesní prostor. Soud proto mohl využít specifickou pravomoc podle § 16 odst. 6 věty druhé zákona č. 106/1999 Sb., a tedy povinnému subjektu nařídit dosud odmítané informace poskytnout. Soud v řízení podle citovaného ustanovení totiž musí posoudit všechny otázky, které jsou sporné mezi účastníky řízení a zúčastněnými osobami (viz dále).
18. V této kauze je městský soud vázán závěry rozsudku 5 As 412/2021. V rozsahu odůvodnění, které NSS nepovažoval za nezákonné, ho také vážou závěry jeho prvního rozsudku v této věci ze dne 8. 12. 2021 (viz níže).
19. Žaloba je důvodná.
20. Dne 24. 5. 2023 se ve věci konalo druhé jednání před soudem. Žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání. Žalobkyně mj. opět zdůraznila, že České dráhy před podáním žádosti o informace nijak nezajistily ochranu tvrzeného obchodního tajemství. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. České dráhy navrhly zamítnutí žaloby, jelikož v době podání žádosti o informace nemusely obchodní tajemství speciálně chránit. Správa železnic se jednání nezúčastnila.
21. Jádrem tohoto sporu, jak ho vymezil NSS v rozsudku 5 As 412/2021, je posouzení otázky, zda nezveřejněné části smlouvy ze dne 24. 6. 2016, tj. čl. 1.10. a přílohy č. 1 a č. 2 této smlouvy jsou obchodním tajemstvím Českých drah ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 504 občanského zákoníku, a tedy, zda odepření jejich poskytnutí bylo v souladu se zákonem, či nikoliv. V nynější fázi sporu zůstala nevyřešenou otázka, zda České dráhy odpovídajícím způsobem zajistily utajení žalobkyní požadovaných informací.
22. Soud v této souvislosti připomíná, že dle § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*
23. Podle § 504 občanského zákoníku *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejich vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*
24. Dle ustálené judikatury, je třeba k tomu, aby se jednalo o obchodní tajemství, splnit všech 6 znaků (kumulativně), a to 1) konkurenční významnost; 2) určitelnost; 3) ocenitelnost; 4) běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích; 5) souvislost s obchodním závodem; 6) zajišťování utajení vlastníkem (např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 2 As 86/2019-78, bod 32).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. V rozsudku 5 As 412/2021 vytkl NSS městskému soudu, že v prvním rozsudku věcně nehodnotil žalobní námitku ohledně posledního šestého znaku obchodního tajemství, a to, zda České dráhy zajistily dostatečné utajení sporné části informací (bod 25 až 35 právě cit. rozsudku). NSS upozornil městský soud na několik aspektů, které má v dalším řízení zvážit. Zejména nelze opomenout, že zákon č. 106/1999 Sb., po novelizaci nepočítá s obligatorní podmínkou označení požadované informace za obchodní tajemství. Avšak označení konkrétní informace ve smlouvě dle NSS vypovídá o vůli podnikatele chránit tyto informace před zneužitím dalšími osobami (bod 27 tamtéž). Neoznačení takové informace již ve smlouvě svědčí o liknavém přístupu k ochraně informací posléze označených za obchodní tajemství (bod 30). Pokud obchodní partner subjektu, který se dovolává ochrany obchodního tajemství, neví, že smlouva obsahuje obchodní tajemství, svědčí to spíše o vůli „obchodní tajemství“ neutajovat (bod 32). Naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku musí existovat v době podání žádosti o informace (bod 33). Vůle podnikatele zajistit obchodní tajemství lze vyjádřit různými způsoby – pracovní a závazkové smlouvy, vnitřní organizační struktura podniku ustavující režim nakládání s obchodním tajemstvím, faktické utajení informace uložením v trezoru apod. (bod 29).
26. V souladu s těmito závěry se soud jal v intencích závazného právního názoru NSS zkoumat, zda v nynější kauze je naplněn definiční znak obchodního tajemství, a tedy zda České dráhy zajistily ve svém zájmu odpovídajícím způsobem utajení požadovaných informací, resp., zda zde byl důvod k odepření poskytnutí smlouvy v jejím plném znění včetně příloh. Dle pokynů NSS musí městský soud především na základě spisové dokumentace zkoumat, zda společnost České dráhy přijala dostatečné kroky, aby požadované informace utajila. Soud musí vycházet ze skutečností, které jsou součástí správního spisu (rozsudek 5 As 412/2021, bod 39).
27. Ze správního spisu soud zjistil, že povinný subjekt 6. 4. 2020 vyzval České dráhy, nechť se písemně vyjádří k žádosti žalobkyně o informace ze dne 3. 4. 2020, a také ať sdělí, zda udělují či neudělují souhlas s poskytnutím požadované smlouvy, resp. zda považují obsah smlouvy za obchodní tajemství. Dle výzvy měly České dráhy, v případě nesouhlasu, uvést důvody odepření požadovaných informací. Dále je ve spisu založena kopie e-mailu adresovaného povinnému subjektu, v němž České dráhy souhlasily s poskytnutím požadované smlouvy, a to s výjimkou celého čl. 1.10. smlouvy a příloh smlouvy č. 1 (seznam prvků) a č. 2 (metodika k údržbě). Závěrem České dráhy dodaly, že žalobkyně žádala stejné informace i po ní, a tedy požádaly povinný subjekt, zda by v případě obou žádostí mohly postupovat konzistentně. Na tento e-mail reagoval povinný subjekt e-mailem ze dne 14. 4. 2020, že požadovanou smlouvu hodlá poskytnout jen v rozsahu označeném Českými dráhami. Dále uvedl, že aby mohl vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, je třeba, aby České dráhy doložily, že neposkytované informace naplňují všechny znaky obchodního tajemství, jak je definuje § 504 občanského zákoníku. V reakci na to České dráhy následujícího dne, tj. 15. 4. 2020 zaslaly povinnému subjektu e-mail, v němž podrobně popsaly, proč považují každou z označených částí smlouvy (čl. 1.10 a přílohy č. 1 a č. 2) za obchodní tajemství. K zajištění obchodního tajemství uvedly pouze, že si tyto „*informace chrání, čehož důkazem je i předmětné sdělení o jejich povaze coby obchodního tajemství*“. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 16. 4. 2020 (**rozhodnutí I**) odmítl poskytnout spornou část informací. K zajištění obchodního tajemství uvedl pouze to, že České dráhy si tyto informace chrání. Žalobkyně se odvolala a rozhodnutím ze dne 2. 6. 2020 žalovaný rozhodnutí povinného subjektu pro

nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil zpět. Povinný subjekt opomněl zjistit, zda jsou v tomto případě dány všechny znaky obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku.

28. Před tím, než povinný subjekt opět ve stejné části odmítl poskytnout požadované informace rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020 (**rozhodnutí II**), v dalším řízení opět vyzval České dráhy k vyjádření. Ve sdělení ze dne 17. 6. 2020 České dráhy nadále trvaly na tom, že neposkytnuté informace jsou obchodním tajemstvím, navíc je ve veřejném zájmu, aby dle § 2976 občanského zákoníku a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, byla neposkytnutím těchto informací chráněná spravedlivá hospodářská soutěž. K otázce, jak zajistily tvrzené obchodní tajemství, uvedly, že v jiném řízení vedeném před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře popíraly, že by informační nosiče (regulované spornou smlouvou) měly povahu součástí stanice, čímž bránily, aby se na tyto nosiče vztahovala povinnost zveřejnit podmínky jejich užívání dle § 23d odst. 2 zákona č. 266/1994 Sb. Setrvaly na argumentu, že konkurenčně významné informace nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné, jinak by je žalobkyně nemusela zjišťovat přes zákon č. 106/1999 Sb. K odvolání žalobkyně pak žalovaný rozhodnutí II zrušil a věc vrátil zpět povinnému subjektu (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020). Rozhodnutí II považoval za dílem nepřezkoumatelné (mj. protože obsah celé smlouvy nebyl založen ve správním spisu), dílem nesprávné (odepřením informací nedojde k narušení spravedlivé hospodářské soutěže).
29. Následně povinný subjekt potřetí vyzval České dráhy k vyjádření se k předmětu žádosti. V reakci na to České dráhy dne 17. 8. 2020 zaslaly povinnému subjektu sdělení, které se – co se týče znaku *zajištění* obchodního tajemství – v ničem neliší od předchozího sdělení ze dne 17. 6. 2020. Povinný subjekt považoval argumentaci Českých drah za komplexní, stejně tak jako to, že požadované informace splňují veškeré znaky obchodního tajemství. A pak opět ve sporné části informace odmítl poskytnout rozhodnutím ze dne 21. 8. 2020 (**rozhodnutí III**). Žalobkyně se opět odvolala a žalovaný potřetí rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 7. 10. 2020). Žalovaný mj. opakovaně přisvědčil žalobkyni, že odůvodnění ochrany obchodního tajemství nebylo podloženo ani v rozhodnutí III.
30. Povinný subjekt pak opět vyzval České dráhy, aby se k žádosti o poskytnutí informací vyjádřily. České dráhy sdělením ze dne 19. 10. 2020 znovu nesouhlasily s poskytnutím sporných částí smlouvy. Zdůraznily, že utajení informací zajišťovaly ještě před podáním žádosti tím, že v řízení před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře popíraly, že informační nosiče měly povahu provozní součástí stanice, čímž de facto zamezily, aby se na tyto nosiče vztahovala povinnost zveřejnit podmínky jejich užívání. Smlouva není bez anonymizace volně přístupná a v čistopise s ní mohou nakládat pouze pověřeni zaměstnanci Českých drah. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2020 (**rozhodnutí IV**) povinný subjekt počtvrté odmítl poskytnout spornou část informací. Žalobkyně se odvolala. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020 odvolání zamítl. K zajištění informací uvedl, že se jedná o „*informace nezveřejňované, které dotčený subjekt chrání i tím, že seznamovat se s nimi je oprávněn jen určitý okruh osob dotčeného subjektu. Rozhodně nejde o informace, které by byly známy všem zaměstnancům dotčeného subjektu*“.
31. V řízení o žalobě České dráhy stran zajištění informací zopakovaly jen argument citovaný v předchozím odstavci tohoto rozsudku (vyjádření ze dne 6. 12. 2021). Ve vyjádření ze dne 12. 4. 2023, tzn. po tom, co NSS zrušil první rozsudek městského soudu v této věci, zdůraznily, že podle zákona č. 106/1999 Sb. ve znění ke vzniku sporné smlouvy (24. 6. 2016) nebylo nutné označit chráněné informace za obchodní tajemství. České dráhy tehdy nebyly povinným subjektem, tím se staly až na základě novější rozhodovací praxe. Proto České Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dráhy nečinily konkrétní mimořádná opatření k ochraně obchodního tajemství nad rámec běžně používaných opatření. Za dostačující považovaly faktickou a právní ochranu. Smlouva nebyla veřejnosti dostupná. Nemohl s ní zacházet ani neohrazený okruh jejích zaměstnanců. K této smlouvě měly přístup jen osoby, které potřebovaly znát její obsah. Vedle toho byla faktickými kroky veškerá vnitřně-bezpečnostní opatření smluvních stran spočívající v omezení přístupu ke skutečnostem tvořícím obchodní tajemství, tedy zajištění technické (trezory, kamerové systémy, alarmy, přístupová hesla), personální (omezení osob, které mají k obchodnímu tajemství přístup), případně i smluvní, obsahující povinnost mlčenlivosti osob, které mají k obchodnímu tajemství v rámci určité činnosti přístup. Za právní kroky směřující k zajištění obchodního tajemství považovaly zejména pracovněprávní dokumenty (ustanovení v pracovních smlouvách nebo ve vnitřních předpisech).

32. Soud dle závazného právního názoru NSS nemohl opomenout, že povinnost tvrdit a prokázat existenci obchodního tajemství má osoba, která se jeho ochrany domáhá (rozsudek 5 As 412/2021, bod 28). Tomu odpovídá i komentářová literatura, dle níž v řízení o žádosti o poskytnutí informací tíží břemeno tvrzení i důkazní břemeno právě České dráhy, jelikož ten, „*kdo tvrdí, že došlo k zásahu do jeho práva na ochranu obchodního tajemství, musí tvrdit a prokázat veškeré pojmové znaky, že informace je obchodním tajemstvím*“ [viz komentář k § 504 Svoboda, K. in Švestka J., Dvořák J., Fiala J. *Občanský zákoník: Komentář*, Svazek VI, (§ 2521-3081). Praha: Wolters Kluwer, 2014. Dostupné v systému ASPI]. Tento názor podporuje také judikatura (např. rozsudek městského soudu ze dne 17. 5. 2018, č. j. 9 A 230/2015-51).
33. Jak naznačil NSS, ze skutečnosti, že České dráhy ve smlouvě neoznačily konkrétní části smlouvy jako obchodní tajemství, nelze mechanicky dovodit, že sporné části smlouvy nejsou obchodním tajemstvím. Tato okolnost však může svědčit o liknavém přístupu k ochraně informací, které dotčený subjekt (zde České dráhy) v subjektivní rovině považuje za obchodní tajemství. České dráhy během celého řízení o žádosti o informace tvrdošíjně trvaly na tom, že v roce 2016, tj. v době uzavření smlouvy, zákon ani praxe nevyžadovaly, aby ve smlouvě označily, co považují za obchodní tajemství, jelikož nebyly povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Tento argument je jednak mylný, jednak se míjí s jádrem věci. Zákonodárce totiž od roku 2014 novelizoval textové znění § 504 občanského zákoníku. To, co je obchodním tajemstvím, a tedy i související judikatura, se tedy v mezích nezměnilo. Jediné, co doznalo mezitímních změn, je judikatura ohledně toho, kdo je dle zákona č. 106/1999 Sb. povinen poskytovat informace. V nynější věci je ovšem povinným subjektem Správa železnic, státní podnik, nikoli České dráhy. A přesně tento podstatný aspekt České dráhy ve své argumentaci systematicky pomíjely. Navíc nutno dodat, že Ústavní soud omezil původně široký náhled na to, kdo všechno je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. až nálezem ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ČEZ. To znamená, že v momentě uzavírání smlouvy ze dne 24. 6. 2016, praxe neměla pochybnosti o tom, že České dráhy jsou povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Proto je i tento argument Českých drah lichý. Pro pořádek lze uvést, že Ústavní soud následně postavil najisto, že České dráhy a jim podobné subjekty jsou povinny poskytovat informace nálezem ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, *OTE v Českomoravská komoditní burza Kladno* (k navazující praxi např. již cit. rozsudek 9 A 230/2015, body 23 a násl.).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

34. Proto dle městského soudu měly České dráhy o to podrobněji tvrdit a doložit, jaká konkrétní opatření podnikly k zamezení úniku tvrzeného, avšak předem neoznačeného obchodního tajemství v nyní sporné smlouvě.
35. Soud má za to, že při zkoumání znaku zajištění obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku pochybil jak povinný subjekt, tak žalovaný, a to hned ve dvou navzájem propojených rovinách.
36. Za prvé povinný subjekt ani žalovaný nemohli bez dalšího akceptovat tvrzení Českých drah, že části smlouvy jsou obchodním tajemstvím, aniž spolehlivě zjistili, že tyto informace České dráhy dostatečným způsobem *zajistily* ve smyslu § 504 občanského zákoníku (srov. judikaturu citovanou v rozsudku 5 As 412/2021, bod 31). Z jejich rozhodnutí plyne, že stran tohoto znaku obchodního tajemství jen a pouze akceptovali obecné tvrzení Českých drah, že obchodní tajemství bylo zajištěno (např. napadené rozhodnutí *in fine*). Tím rezignovali na zjištění skutkového stavu věci.
37. Za druhé soud zjistil, že České dráhy stran zajištění obchodního tajemství sice vnesly do řízení několik tvrzení, nicméně neunesly břemeno důkazní.
38. Soud se v tomto směru předně ztotožňuje s žalobkyní, že povinný subjekt v momentu podání žádosti o informace neměl ponětí o tom, zda smlouva ze dne 24. 6. 2016 nebo některá její část jsou obchodním tajemstvím. Vyrozumění, která povinný subjekt opakovaně zasílal Českým drahám, soud považuje za standardní postup každého povinného subjektu, který by měl k žádosti o informace poskytnout jakoukoli smlouvu s dalším subjektem. Ze zaslání tohoto vyrozumění nelze ve vztahu k apriorní vědomosti povinného subjektu o obchodním tajemství obsaženém ve smlouvě ničeho dovodit. Leda to, že povinný subjekt na základě smlouvy ze dne 24. 6. 2016 ani jiného ujednání před podáním žádosti o informace skutečně nevěděl, zda a co ve smlouvě je obchodním tajemstvím.
39. NSS přitom v rozsudku 5 As 412/2021, bod 33, upozornil, že naplnění všech pojmových znaků obchodního tajemství, tedy i jeho zajištění, musí existovat v době podání žádosti o informace. Tento nikoli nesplnitelný požadavek plyne z judikatury, dle níž zajištění nepostačí, pokud dotčená osoba obchodní tajemství označí „až dodatečně, na výzvu [povinného subjektu], navíc bez jakéhokoli zdůvodnění. Takový postup nasvědčuje účelovému jednání dotčená osoba si dodatečně nepřeje zpřístupnit požadované informace, protože jejich zpřístupnění je pro ni prostě nepříznivé. Pokud informace v době podání nabídky „odpovídajícím způsobem“ neутajovala (např. označením „důvěrné“, „obchodní tajemství“ či jiným bezrozporným projevem vůle), stěžej tento nedostatek může „dohnat“ dodatečným prohlášením“ (rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35, bod 37). O správnosti tohoto náhledu na věc svědčí také odborná literatura, kterou citoval NSS v rozsudku 5 As 412/2021, bod 27 *in fine*.
40. Ve výše uvedených podáních Českých drah ve správním řízení a v řízení soudním (body 27 až 31 shora) soud identifikoval několik tvrzení, která by mohla svědčit o vůli utajovat neposkytnuté informace. V prvotních sděleních byly České dráhy co do tvrzení, jak zajišťují jejich „obchodní tajemství“ spíše šetrné. V e-mailu ze dne 15. 4. 2020 uvedly, že si sporné informace chrání, čehož důkazem je sdělení o jejich povaze coby obchodního tajemství. Dle soudu jde o natolik obecné tvrzení, že z něj nelze vyčíst žádnou vůli k zajištění sporných informací.
41. V dalším sdělení ze dne 17. 6. 2020 České dráhy obhajovaly znak zajištění sporných informací tím, že v předcházejícím řízení vedeném před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře popíraly, že by informační nosiče (regulované spornou smlouvou) měly

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povahu součástí stanice, čímž bránily, aby se na tyto nosiče vztahovala povinnost zveřejnit podmínky jejich užívání dle § 23d odst. 2 zákona č. 266/1994 Sb. Toto tvrzení je dle soudu na jedné straně obecné, na straně druhé již dostatečně konkrétní, na to, aby se jím soud správní orgány a soud měly zabývat. Avšak toto tvrzení i vzhledem k ostatním okolnostem sporu nesvědčí o tom, že České dráhy sporné části smlouvy chránily jako obchodní tajemství. V režimu § 23d zákona č. 266/1994 Sb. ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 76/2017 Sb. a čl. 4 a 5 prováděcího nařízení Komise (EU) 2017/2177¹ jde o bezplatné zveřejnění popisu zařízení služeb buďto na internetu, nebo poskytnutím příslušných informací připravených ke zveřejnění, které mají být zahrnuty ve zprávě o síti. Z tohoto jednak nelze dovodit, zda České dráhy považovaly za obchodní tajemství celou smlouvu ze dne 24. 6. 2016, nebo jen její vybranou část, jednak postup v řízení před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře nijak blíže nespecifikovaly, a tedy nemohlo být jasné, zda účelem tohoto řízení (alespoň vedlejším) měla skutečně být ochrana tvrzeného obchodního tajemství. Předmětem řízení před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře byl přístup žalobkyně k informačním nosičům jako takovým (možnost je využívat), nikoli zpřístupnění smlouvy o podmínkách jejich užívání (České dráhy toto poněkud laxně specifikovaly až v řízení před soudem; viz dále). I pokud by účelem řízení před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře byla ochrana obchodního tajemství, České dráhy ve správním řízení nijak neprokázaly, že by toto řízení s tímto záměrem skutečně probíhalo, během celého řízení o žádosti nepředložily jediné podání či rozhodnutí, které by jejich tvrzení podporovalo. Proto v tomto směru neunesly břemeno důkazní, které je v tomto směru tíží (bod 32 shora). Povinný subjekt ani žalovaný nemají povinnost tyto okolnosti vlastní činností zjišťovat. Na tom nic nemění ani dodatečné tvrzení ze dne 19. 10. 2020, že tímto způsobem České dráhy zajišťovaly obchodní tajemství již před podáním žádosti o informace.

42. V této souvislosti dlužno doplnit, že ve vyjádření ze dne 19. 5. 2023 České dráhy tvrdí – byť k námitce narušení hospodářské soutěže – že proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 26. 1. 2023 podaly správní žalobu nyní vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 A 17/2023. V právě specifikovaném řízení žalobou napadly rozhodnutí, dle něhož mechanické nosiče informací (vývěsky, nástěnky, klaprámy, informační stojany apod.) spadají do režimu zařízení služeb podle § 23d odst. 1 zákona o dráhách. Vázán výslovnými pokyny NSS v rozsudku 5 As 412/2021, bod 39, může městský soud v této otázce vycházet jen ze skutečností, které byly součástí správního spisu. České dráhy v průběhu řízení o žádosti o informace v tomto směru nespecifikovaly a ani nic nedoložily, jakkoli k tomu opakovaně dostaly náležitý prostor. V řízení před soudem nelze zanedbání důkazní povinnosti dohnat. Pro úplnost soud dodává, že i pokud by České dráhy včas doložily obdobné podklady, jako jsou ty, které soudu doručily s žalobou ve věci 6 A 17/2023, soud nemohl bez dalšího dospět k závěru, že požadované části smlouvy ze dne 24. 6. 2016 jsou obchodním tajemstvím. Z ničeho nevyplývá, že by sporná ustanovení smlouvy byla obchodním tajemství, České dráhy opět ani ve vyjádření ze dne 19. 5. 2023 nic konkrétního v tomto směru neuvedly. Spor před Úřadem pro přístup k dopravní infrastruktuře se nese ve znamení faktického přístupu žalobkyně k nosičům – tedy k možnosti jejich využití mj. pro účely propagace žalobkyně. Nejde o spor o ochranu obchodního tajemství, čehož se České dráhy domáhají v nynější věci. Ostatně z týchž důvodů nebylo třeba přerušit nynější řízení a vyčkat výsledku řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 6 A 17/2023.

¹ Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/2177 ze dne 22. 11. 2017 o přístupu k zařízením služeb a k službám souvisejícím s železniční dopravou, OJ L 307, 23. 11. 2017, s. 1-13.

43. České dráhy dále ve sdělení ze dne 19. 10. 2020 uvedly, že obchodní tajemství zajišťovaly právě tím, že se smlouvou v čistopisu se mohli seznámit jen někteří její zaměstnanci, kteří potřebovali znát její obsah. Takové tvrzení by jistě mohlo založit zajištění obchodního tajemství, bylo by samozřejmě podloženo nějakým důkazem. Avšak České dráhy v tomto pohříchu opakovaně zůstaly u holého tvrzení bez toho, aby doložily např. vnitřní organizační strukturu, interní předpis, pracovní smlouvy či jiný doklad, který by jejich tvrzení podporoval. A to navzdory tomu, že v úvodu sdělení samy uvedly, že k tomu, aby byla určitá informace obchodním tajemstvím, je třeba kumulativně splnit všechny znaky dle § 504, a tedy i zajištění utajení obchodního tajemství. Navíc v tomto případě tvrzení o údajném zajištění obchodního tajemství uvnitř podniku Českých drah ztrácí na své důležitosti, pokud druhá smluvní strana (povinný subjekt) neměla povinnost údajné obchodní tajemství chránit obdobným způsobem. I pokud by se České dráhy zajistily proti vnitřnímu úniku obchodního tajemství, není dobře vysvětlitelné, proč stejný nebo podobný přístup nevyžadovaly po druhé smluvní straně (povinném subjektu). České dráhy si v tomto směru nepomohly ani vyjádřením ze dne 12. 4. 2023 po zrušujícím rozsudku NSS v této věci. V tomto vyjádření vyjmenovaly jak faktické, tak právní kroky, jimiž měly chránit obchodní tajemství. Ustrnuly u jakéhosi výčtu opatření, která vůbec nezapadají do kontextu jejich předchozích tvrzení (např. trezory, kamerové systémy, alarmy, přístupová hesla), což neposiluje důvěryhodnost těchto jejich tvrzení. České dráhy dále neuvedly nic konkrétního, navíc existenci žádného z těchto tvrzených opatření nedoložily.
44. České dráhy ve svých podáních během správního a soudního řízení trvaly na tom, že žádané informace jsou v obchodních kruzích osobních železničních dopravců běžně nedostupné. S tímto tvrzením soud nijak nepolemizuje. Nicméně toto tvrzení je třeba podřadit pod jiný svěbytný znak obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku. Jelikož jde o jinou samostatnou podmínku, pro to, aby určitá informace mohla být obchodním tajemstvím, nelze toto tvrzení žalobkyně jakkoli zaměňovat s naplněním podmínky odpovídajícího zajištění obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku *in fine*.
45. Ani žádné jiné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by České dráhy informace, které posléze označily za obchodní tajemství, skutečně před podání žádosti o informace zajišťovaly.
46. Vázán pokynem NSS v rozsudku 5 As 412/2021, bod 39, soud dále zkoumal, zda jsou v tomto případě dány důvody pro odmítnutí žádosti (§ 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti; přitom povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. „Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nabízel důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí [...]. Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda *prima facie* není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli [...], nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správného důvodu“ (rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, k témuž institutu dříve zakotvenému v § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.).
47. Za tímto účelem se soud podrobně seznámil jak s informacemi, jejichž poskytnutí povinný subjekt žalobkyni odepřel, tak s veškerými argumenty, které vnesly strany sporu během řízení. Přitom nezjistil žádný důvod, jenž by jejich poskytnutí ve světle výše uvedené judikatury bránil. Nic nenasvědčuje tomu, že by tyto údaje mohly požívat ochrany jako

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

obchodní tajemství ve smyslu § 9 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 504 občanského zákoníku, jak ostatně soud vysvětlil v předchozích pasážích tohoto rozsudku. Soud má tedy za to, že zde nejsou žádné důvody pro odmítnutí byť jen části žádosti o poskytnutí informace. Ve smyslu § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. není žádný důvod pro odepření poskytnutí všech požadovaných informací.

48. S ohledem na výše uvedené soud již nemusel v tomto druhém rozsudku řešit dosud nevypořádanou námitku narušení hospodářské soutěže (rozsudek 5 As 412/2021, body 36-37) a ani další námitky.
49. Ve zbytku odkazuje soud na rozsudek 5 As 412/2021, a také jím nepopřené závěry prvního rozsudku městského soudu v této věci. Přes kasační zásah NSS je soud nadále vázán svými původními závěry ohledně zbylých žalobních bodů (§ 49 odst. 10 s. ř. s.). V nález ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1688/10, Ústavní soud zdůraznil potřebu, aby soudní rozhodnutí byla předvídatelná, srozumitelná a šetřila právní jistotu účastníků řízení. Soud musí respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve. Odchýlit od něj se může, jen pokud tento právní názor *popřel* nadřízený soud nebo v dalším řízení došlo *ke změně skutkového základu*, která by zapříčinila nepoužitelnost dříve vysloveného právního názoru (zejména body 26 a 34 právě cit. nálezu). Ani jeden z těchto dvou předpokladů ovšem v nyní posuzované věci nenastal. Navíc žádná ze stran nic takového ani netvrdila. Vzhledem k výše uvedenému nemá městský soud co měnit na dříve vyslovených a nekorigovaných závěrech. Zároveň soud považuje za zbytečné, aby tyto závěry, které účastníci řízení dobře znají, mechanicky kopíroval i do nynějšího (druhého) rozsudku v této věci.

V.

Závěr a náklady řízení

50. Soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také jemu předcházející nezákonné rozhodnutí povinného subjektu. Jelikož s ohledem na závěry tohoto rozsudku není třeba vést další správní řízení, jehož předmět bude poskytnutím informace fakticky vyprázdněn, soud nevracel věc správním orgánům k dalšímu řízení (výrok I). Soud totiž využil postup dle § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a povinnému subjektu Správě železnic, státní organizaci, nařídil požadované informace v celém rozsahu poskytnout. K tomu mu stanovil lhůtu patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok II).
51. V řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, proto jí vzniklo v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal (výrok III). Náklady řízení žalobkyně představují:
a)	zaplacený soudní poplatek	
	□) za žalobu	3 000 Kč
	□) za kasační stížnost	5 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem	
	□) odměna advokáta za zastupování	
	v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při	
	těchto úkonech právní služby:	21 700 Kč

1	příprava a převzetí věci	§ 7 bod 5.,	
)	sepis žaloby	§ 9 odst. 4 písm. d),	
2	replika ze dne 21. 4. 2021	§ 11 odst. 1 písm. a), d), g)	
)	účast u jednání dne 8. 12. 2021	vyhlášky č. 177/1996 Sb.	
3	sepis kasační stížnosti		
)	další vyjádření ze dne 12. 4. 2023		
4	účast u jednání dne 24. 5. 2023		
)			
5			
)			
6			
)			
7			
)			
⊡)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⊡)	§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.	2 100 Kč
⊡)	DPH 21 % z částek uvedených pod písm. b)		4 998 Kč
Celkem			36 798 Kč

52. Společnost, v níž zástupce žalobkyně vykonává advokacii (Doležal & Partners s.r.o., advokátní kancelář, IČO: 02453436), je registrována jako plátce DPH. Proto soud zvýšil odměnu za zastupování o příslušnou částku DPH.
53. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejích práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (o. s. ř.) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.
54. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim soud žádnou povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil. Soud neshledal ani důvod hodný zvláštního zřetele, na jehož základě by měl těmto osobám přiznat náhradu nákladů řízení (výrok IV).
55. Výrokem V soud rozhodl o vrácení přeplatku soudního poplatku, jelikož žalobkyně zaplatila soudní poplatek za žalobu hned dvakrát, a to v termínech 23. 2. 2021 a 1. 3. 2021 [§ 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (**zákon o soudních poplatcích**)]. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek žalobkyni vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Zároveň s tím soud vyzval zástupce žalobkyně pro urychlení ke sdělení čísla účtu, na nějž má být vrácen přeplatek na soudním poplatku (výrok VI).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný [žalovaný, resp. osoba zúčastněná na řízení I)] dobrovolně, co mu ukládají výroky II a III vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobkyně) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Kasační stížnost jen proti výrokům III, IV nebo V je nepřípustná (§ 104 odst. 2 s. ř. s.).

Nepřípustná je také kasační stížnost proti výroku VI [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Praha 24. května 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.